

Sygn. akt II AKa 285/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA - Maria Mroziak - Sztykiel /spr./

Sędziowie: SA - Marzanna Piekarska-Drażek

SO (del) - Dorota Tyrała

Protokolant: st.sekr.sąd. Anna Grajber

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 r.

sprawy S. G.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 maja 2014 r. sygn. akt XII K 198 /13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

zwalnia oskarżonego S. G. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

zasądza Od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 738 zł., w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu pełnioną w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

S. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 14 czerwca 2013 r. na przystanku autobusowym (...) mieszczącym się na skrzyżowaniu ulic (...) w W. usiłował dokonać zabójstwa K. K. w związku z usiłowaniem dokonania na w/w pokrzywdzonym rozboju w ten sposób, że zażądał od pokrzywdzonego wydania pieniędzy, po czym gdy pokrzywdzony odmówił i starał się go wyminąć, zadał cios nożem w lewą okolicę klatki piersiowej, powodując u K. K. ranę kłutą klatki piersiowej w okolicy VI-go międzyżebra w linii pachowej przedniej połączoną z uszkodzeniem płuca lewego i powstaniem niewielkiej odmy opłucnej oraz podskórnej i śródmięśniowej, czym spowodował u w/w pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przy czym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i zdolność pokierowania swoim postępowaniem w czasie popełnienia czynu była u niego w znacznym stopniu ograniczona, w rozumieniu art. 31 § 2 k.k.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r. sygn. akt XII K 198/13 uznał:

1. oskarżonego S. G. w ramach zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu uznał za winnego tego, w dniu 14 czerwca 2013 r. na przystanku autobusowym (...) mieszczącym się na skrzyżowaniu ulic (...) w W. w zamiarze ewentualnym usiłował pozbawić życia K. K. w ten sposób, że ugodził go nożem w lewą część klatki piersiowej, powodując u K. K. ranę kłutą klatki piersiowej w okolicy VI-go międzyżebra w linii pachowej przedniej połączoną z uszkodzeniem płuca lewego i powstaniem niewielkiej odmy opłucnej oraz podskórnej i śródmięśniowej, czym spowodował u wyżej wymienionego pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przy czym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i zdolność pokierowania swoim postępowaniem w czasie popełnienia czynu była u niego w znacznym stopniu ograniczona w rozumieniu art. 31 § 2 k.k., tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 62 k.k. orzekł terapeutyczny system wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 53 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 17 czerwca 2013 r. do dnia 16 maja 2014 r., orzekł o dowodach rzeczowych i kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości:

Apelacja zarzuca wyrokowi:

1. obrazę art. 7 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego S. G. w części dotyczącej zamiaru towarzyszącemu działaniu oskarżonego poprzez przyjęcie, iż wyjaśnienia te stanowiły objętą linię obrony w sytuacji, gdy wyjaśnienia te były logiczne, spójne, konsekwentne i jednocześnie Sąd Okręgowy nie przedstawił racjonalnych i przekonujących powodów odmowy uznania ich za wiarygodne;
2. obrazę art. 5 § 2 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w zakresie dotyczącym narzędzia użytego przez oskarżonego, którym spowodowane zostały obrażenia u pokrzywdzonego;

a w konsekwencji obrazy tych przepisów zarzucił:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony S. G. dokonując zarzucanego mu czynu działał w zamiarze (ewentualnym) pozbawienia życia K. K., podczas gdy prawidłowa i całościowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż zamiarem oskarżonego było jedynie zaczepienie pokrzywdzonego i zwrócenie mu uwagi na jego niewłaściwe zachowanie (postępowanie), zaś uderzenie pokrzywdzonego nożem było spowodowane zachowaniem oskarżonego, nad którym oskarżony nie miał kontroli i które było od niego niezależne;

ewentualnie, z daleko posuniętej ostrożności procesowej na wypadek nie uwzględnienia powyższych zarzutów zarzucił nadto:

4. rażąco niewspółmierność kary w wymiarze 6 (sześciu) lat bezwzględnego pozbawienia wolności jako nieadekwatną do celów kary oraz niewzględną w wystarczającym stopniu zachowania pokrzywdzonego, polegającego na przebaczeniu oskarżonemu i nie żądaniu karania, a jedynie leczenia oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzenia, iż oskarżony S. G. działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia K. K. i tym samym zmianę kwalifikacji prawnej czynu i ponowne orzeczenie o karze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Apelacja nie kwestionuje ustaleń Sądu Okręgowego co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, a i Sąd odwoławczy nie znalazł ku temu podstaw.

Nie zgadza się natomiast z ustaleniem Sądu Okręgowego odnośnie noża, którym oskarżony S. G. zadał cios w klatkę piersiową pokrzywdzonemu K. K. oraz w zakresie zamiaru oskarżonego.

W sprawie nie jest kwestionowane, iż oskarżony zadał cios nożem pokrzywdzonemu powodując u niego uszkodzenie płuca, co stanowiło zagrożenie jego życia. Natomiast skarżąca uznaje, iż wątpliwość budzi to, czy oskarżony rzeczywiście użył noża, który zabezpieczono u niego w mieszkaniu, a nie noża, który opisuje w swoich wyjaśnieniach, a więc noża mniejszych rozmiarów. Różnica w zakresie między wymiarami tych noży nie może być uznana za istotną dla rozstrzygnięcia, o czym przekonuje eksperyment przeprowadzony przez Sąd Okręgowy polegający na umieszczeniu zabezpieczonego noża w etui znalezionym w miejscu wskazanym przez oskarżonego. Ponadto warto zauważyć, iż w przypadku gdyby nóż był nieco mniejszy to wówczas należałoby przyjąć, iż całe jego ostrze zostało wbite w ciało pokrzywdzonego, co też nie pozostaje bez znaczenia dla ustaleń odnośnie zamiaru oskarżonego, a trudno uznać, iż byłaby to okoliczność potwierdzająca w tym zakresie zarzut apelacji.

Jeżeli chodzi o ustalenia odnośnie zamiaru oskarżonego S. G. to apelacja nie przedstawia argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ustalenia Sądu Okręgowego. Dla tego Sądu oczywistym było, że oskarżony działał w stanie ograniczonej poczytalności, który to stan ze swej istoty nie wyłącza automatycznie możliwości przyjęcia po stronie oskarżonego zamiaru zabójstwa. Nie można też uznać, aby o ustaleniach w tym zakresie zadecydował fakt, że oskarżony po zadaniu ciosu nożem pokrzywdzonemu odszedł z miejsca zdarzenia. Sąd analizował zachowanie oskarżonego przede wszystkim w czasie zdarzenia, ale również słusznie zachowanie przed i po zdarzeniu, bowiem – wraz z użytym przez oskarżonego narzędziem, siłą ciosu, miejscem jego zadania, charakterem obrażeń pokrzywdzonego, motywami działania oskarżonego – dawało to podstawę do ustalenia zamiaru oskarżonego.

Reasumując – podstawę ustaleń Sądu Okręgowego odnośnie zamiaru oskarżonego S. G. stanowił całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, które zostały poddane analizie oraz ocenie, co do której apelacja nie wykazała, aby nastąpiła z naruszeniem art. 7 kpk. Również nie można uznać, by oskarżony w piśmie zatytułowanym „Apelacja” skutecznie podważył stanowisko Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też zarzutu apelacji jakoby orzeczona wobec oskarżonego kara 6 lat pozbawienia wolności była karą rażąco niewspółmierną. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje w sposób zdecydowany, iż Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne dla wymiaru kary okoliczności obciążające i łagodzące, w tym stanowisko pokrzywdzonego, a także treść opinii sądowo-psychiatrycznej. Okoliczności te zostały poddane wszechstronnej i wnikliwej analizie, tak jak i cechy osobowościowe oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia i dotychczasową karalność. Sąd ten wykazał też jednoznacznie jakie cele i w jaki sposób orzeczona kara pozbawienia wolności ma spełnić wobec oskarżonego i dlaczego oskarżony ma ją odbywać w systemie terapeutycznym. Stanowisko Sądu

Okręgowego zasługuje na akceptację i nie można uznać, aby orzeczona wobec oskarżonego kara nosiła cechy rażącej niewspółmierności w sensie surowości i aby nie była karą sprawiedliwą.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku. O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową i rodzinną.